

14. 1. 2002

ID: 15619

Vydání věci podle zákona č. 87/1991 Sb.

Uplatnění nároku proti povinné osobě, která nevyhověla výzvě k vydání věci ve smyslu § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., je možné v obecné tříleté promlčecí době.

Uplatnění nároku proti povinné osobě, která nevyhověla výzvě k vydání věci ve smyslu § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., je možné v obecné tříleté promlčecí době.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11.12.2001, sp.zn. 28 Cdo 1651/2001)

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání žalobců 1. J. P., 2. S. P., 3. K. Š. a 4. nezletilé K. S., zastoupené matkou Ing. M. S., zastoupených advokátem, proti rozsudku Městského soudu v Praze z 28.3.2001, sp.zn. 54 Co 656/2000, vydanému v právní věci o vydání věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 8 C 76/92 tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze z 28.3.2001, sp.zn. 54 Co 656/2000, i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze 14.6.2000, čj. 8 C 76/92-146 a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 5 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žaloba v této právní věci byla podána u soudu 10.4.1992. Žalobou byl uplatňován nárok ohledně jedné ideální třetiny domu čp. 973 v P.-S. a pozemku parc. č. 405. Tyto nemovitosti patřily původní majitelce L. J., která byla dne 1.6.1960 nucena darovat je státu. Výzva k vydání nemovitostí byla včas uplatněna podle ustanovení § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., ale bezvýsledně. K obsahu původní žaloby z 10.4.1992 uvedl Bytový podnik v P., že v žalobě uvedené nemovitosti byly dohodou podle ustanovení § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. vydány Ing. M. P. (z 5/12), Ing. I. P. (z 5/12), Z. E. (z 1/12) a M. H. (z 1/12). Žalobní návrh byl pak uplatněn dědici po původní majitelce - L. J., zemřelé 30.6.1960 a jejím synovi M. J., zemřelém 30.10.1992, vůči žalovaným Ing. M. P. a Ing. I. P., kteří v řízení navrhli zamítnutí žaloby s tím, že žalobci požadované ideální díly nemovitostí nabyli řádně dohodou o vydání těchto nemovitostí.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 z 25.11.1998, čj. 8 C 76/92-79, bylo žalovaným uloženo vydat žalobcům (do rukou společných) každý ze žalovaných jednu ideální šestinu domu čp. 973 a stavební parcely č. 405 v katastrálním území P. - S., zapsaných na listu vlastnictví č. 2795 u Katastrálního úřadu P., do 14 dnů od právní moci rozsudku. Žalovaným bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně na úhradu soudního poplatku 1.000,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Žalovaným bylo také uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalobcům 2.185,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

K odvolání žalovaných byl tento rozsudek soudu prvního stupně zrušen usnesením Městského soudu

v Praze z 8.9.1999, sp.zn. 54 Co 287/99, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud ukládal soudu prvního stupně, aby podle ustanovení § 92 odst. 1 občanského soudního řádu rozhodl o přistoupení žalovaných Ing. M. P. a Ing. I. P. do tohoto řízení a rozhodl také podle ustanovení § 95 občanského soudního řádu, zda připouští změnu žalobního návrhu žalobců v této právní věci. Odvolací soud uložil dále soudu prvního stupně zabývat se tím, zda právní předchůdce žalobců podal řádnou výzvu podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb. a včasností podání žaloby podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. (v souvislosti a nálezem Ústavního soudu ČR č. [2/1997](#) Sb.).

V dalším průběhu řízení Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze 4.11.1999, čj. 8 C 76/92-111, připustil, aby do tohoto občanského soudního řízení přistoupili žalovaní Ing. M. P. a Ing. I. P. Usnesením z 15.12.1999, čj. 8 C 76/92-115, bylo připuštěno doplnění žalobního návrhu ze strany žalobců. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 z 15.12.1999, čj. 8 C 76/92-118, byla zamítnuta žaloba žalobců J. P., S. P., K. Š. a nezletilé K. S., aby žalovaným Ing. M. P. a Ing. I. P. bylo uloženo vydat žalobcům do společných rukou každý jednu šestinu domu čp. 973 a stavební parcelu č. 405 v katastrálním území P.-S. Žalobcům bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalovaným na náhradu nákladů řízení 6.630,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

K odvolání žalobců byl tento rozsudek soudu prvního stupně zrušen usnesením Městského soudu v Praze z 31.3.2000, sp.zn. 54 Co 135/2000, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud poukazoval soudu prvního stupně na to, že výzva k vydání věci podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb. teprve zakládá nárok a pokud oprávněná osoba předepsaným způsobem vyzve povinnou osobu k vydání věci, stane se teprve z jejího práva nárok na vydání věci, tedy právo soudně vymahatelné; odvolací soud připojoval ještě právní závěr, že právní úprava nevylučuje, aby podmínka písemné výzvy k vydání věci byla splněna už před účinností zákona č. [87/1991](#) Sb., aniž by takové výzvy byly odebrány účinky, které s ní zákon spojuje. Odvolací soud vrátil věc soudu prvního stupně, aby rozhodl o skutkové významných souvislostech žalobci uplatněného nároku v této právní věci.

V dalším průběhu řízení vynesl Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudek ze 14.6.2000, čj. 8 C 76/92-146, jímž bylo žalovaným uloženo vydat žalobcům do společných rukou každý z nich jednu ideální šestinu domu čp. 973 a stavební parcely č. 405 v katastrálním území P. -S., a to do tří dnů od právní moci rozsudku. Žalovaným bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalobcům na nákladech řízení 7.210,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Žalovaným bylo také uloženo, aby společně a nerozdílně zaplatili na úhradu soudního poplatku 1.000,- Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 5 do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění tohoto rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že původními spoluvlastníky domu čp. 973 (a pozemku parc. č. 405) v P.-S. byli Ing. G. P., L. J. a O. D., a to každý do výše jedné ideální třetiny; tyto své nemovitosti darovali státu darovacím prohlášením v roce 1960. Soud prvního stupně v daném případě pokládal za doloženo, že tehdejší úřady činily na L. J. a další spoluvlastníky nátlak k převodu nemovitostí bezúplatně na stát v době, kdy nízké nájemné nebylo dostačující pro krytí oprav domu, spoluvlastnice L. J. byla zcela finančně závislá na svém synovi a k darování nemovitostí z její strany vůči státu došlo v nemocnici, kde byla tehdy hospitalizována, a kde za několik dní poté zemřela. Byl proto soud prvního stupně toho názoru, že tu došlo k darování nemovitostí v tísní ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. d/ zákona č. [87/1991](#) Sb. L. J. zemřela 30.6.1960 a její syn, původní žalobce v této právní věci, byl oprávněnou osobou podle ustanovení § 3

zákona č. [87/1991](#) Sb.; po něm nabyli nemovitosti jako jeho dědicové žalobci.

Soud prvního stupně dále poukazoval na ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., podle něhož byla-li věc vydána podle tohoto zákona, mohou oprávněné osoby, jejichž nároky uplatněné ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 2 citovaného zákona nebyly uspokojeny, tyto nároky uplatnit u soudu vůči osobám, kterým byla věc vydána, a to ve lhůtě jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona (tedy od 1.4.1991). Žaloba v této právní věci byla podána 1.4.1992. Soud prvního stupně pokládal za doloženo, že výzva k vydání nemovitostí z 28.11.1990 byla právním předchůdcem žalobců doručena Bytovému podniku v P. a že podání této výzvy, učiněné před nabytím účinnosti zákona č.

[87/1991](#) Sb., nebylo neplatné. Podíl na nemovitostech po L. J. byl vydán žalovaným jako jejím synovcům (s poukazem na ustanovení § 3 odst. 4 písm. e/ zákona č. [87/1991](#) Sb.); vzhledem k tomu, že původní žalobce M. J. byl synem původní spolumajitelky L. J. a splnil zákonné předpoklady oprávněné osoby podle ustanovení § 3 odst. 4 písm. d/ zákona č. [87/1991](#) Sb., tedy jeho nárok předcházel nároku žalovaných. Proto soud prvního stupně žalobě žalobců vyhověl.

Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 občanského soudního řádu; výrok o úhradě soudního poplatku byl odůvodněn ustanoveními § 11 odst. 2 a § 2 odst. 1 zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze 16.6.2000, čj. 8 C 76/92-152, bylo ještě rozhodnuto, že řízení v této právní věci bylo zastaveno ohledně žalobního návrhu na zaplacení částky 2 miliony Kč (vzhledem k tomuto v průběhu řízení dalšímu uplatňovanému žalobnímu návrhu, přičemž však se v tomto řízení žalobci posléze omezili na žalobní návrh domáhající se vydání jedné ideální třetiny sporných nemovitostí); tímto usnesením bylo také rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O odvolání žalovaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze 14.6.2000, čj. 8 C 76/92-146, rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem z 28.3.2001, sp.zn. 54 Co 656/2000. Rozsudek soudu prvního stupně byl ve výroku vyhovujícím žalobě změněn tak, že byla zamítnuta žaloba žalobců, aby žalovaným byla uložena povinnost vydat žalobcům do společných rukou každý jednu ideální šestinu domu čp. 973 a pozemku parc. č. 405 v katastrálním území P.-S. Rozsudek soudu prvního stupně byl změněn i tak, že účastníkům řízení nebyla uložena náhrada soudního poplatku. Žalobcům bylo uloženo zaplatit žalovaným společně a nerozdílně na náhradu nákladů řízení 8.124,50 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku; v téže lhůtě bylo žalobcům uloženo zaplatit žalovaným na náhradu nákladů odvolacího řízení 3.710,30 Kč.

V odůvodnění svého rozsudku odvolací soud uvedl, že odvolání žalovaných bylo shledáno důvodným, třebaže z jiných důvodů, než byly uplatněny odvolateli. Podle názoru odvolacího soudu zjistil soud prvního stupně skutkový stav způsobem odpovídajícím povaze věci, provedené důkazy správně zhodnotil, avšak nesprávně posoudil včasnost podání žaloby proti žalovaným z hlediska ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb.

Odvolací soud byl téhož názoru jako soud prvního stupně, že totiž v daném případě byly sporné nemovitosti darovány matkou původního žalobce státu v tísni, jak to má na zřeteli ustanovení § 6 odst.1 písm. d/ zákona č. [87/1991](#) Sb., že „skupina oprávněných osob původního žalobce M. J. má

podle ustanovení § 3 odst. 4 písm. d/ zákona č. [87/1991](#) Sb. přednost před skupinou žalovaných, kterým byly nemovitosti vydány podle ustanovení § 3 odst. 4 písm. e/ zákona č. [87/1991](#) Sb.“ a že výzva k podání nemovitostí z 28.11.1990 ze strany M. J. byla doručena Bytovému podniku v P. nejpozději 14.12.1990, přičemž není rozhodné, že to bylo před účinností zákona č. [87/1991](#) Sb.

Odvolací soud však uváděl, že nemůže souhlasit s právním závěrem soudu prvního stupně o tom, že žaloba byla podána v daném případě ve lhůtě podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., tj. do jednoho roku od účinnosti tohoto zákona. Žaloba, která byla podána v této právní věci (sp.zn. 8 C 76/92 Obvodního soudu pro Prahu 5) byla totiž podána proti Bytovému podniku v P., který byl povinnou osobou, a nikoli proti žalovaným podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. Proti žalovaným Ing. M. P. a Ing. I. P. byl žalobní nárok uplatněn až podáním žalobců dne 24.3.1995, tedy po marném uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty od účinnosti zákona č. [87/1991](#) Sb. (tj. od 1.4.1991) podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. Odvolací soud byl toho názoru, že slova v textu zákona „do jednoho roku od účinnosti tohoto zákona“ byla v § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. zrušena nálezem č. [164/1994](#) Sb., tato rozšířená lhůta nedopadá na případy osob, u nichž nešlo o takové osoby, u nichž by tato lhůta skončila dříve, než vůbec začala běžet (tj. o osoby, které neměly trvalý pobyt na území České republiky). Z tohoto důvodu odvolací soud žalobu žalobců zamítl. Výrok o nákladech řízení byl odvolacím soudem odůvodněn ustanoveními § 224 odst. 2, § 220 odst. 2 a § 142 odst. 1 občanského soudního řádu a ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. [549/1991](#) Sb. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalobce v řízení zastupoval, dne 21.5.2001, tímto dnem uvedený rozsudek nabyl právní moci a dovolání ze strany žalobců bylo podáno u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 20.6.2000, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Dovolatelé ve svém dovolání navrhovali, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Co do přípustnosti dovolání dovolatelé poukazovali na ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ občanského soudního řádu, protože jejich dovolání směřovalo proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Jako dovolací důvod uplatňovali dovolatelé, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle názoru dovolatelů nebylo v jejich dovolání napadeném rozhodnutí odvolacího soudu dáno ani správné poučení o dovolání co do lhůty k podání tohoto dovolání.

Dovolatelé na základě vyličení dosavadního průběhu občanského soudního řízení v právní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 8 C 76/92 dovozovali ve svém dovolání, že původní žalobce M. J. uplatnil svůj nárok žalobou ve lhůtě původně stanovené pro její podání, a to bez vědomí toho, že věc již byla vydána jiným osobám, takže žaloba byla podána proti dříve povinné osobě, jejíž pasivní legitimace vyplývala i ze zápisů v katastru nemovitostí. Původní žalobce zemřel 30.10.1992 a po tomto úmrtí bylo řízení soudem přerušeno a nebylo možné až do doby účinného vstupu dědiců M. J. do řízení s žalobním návrhem disponovat. Žalobci podáním z 9.3.1995 rozšířili žalobu mimo jiné i proti žalovaným Ing. M. P. a Ing. I. P., čímž navrhli jejich přístup do řízení na straně žalované; podáním z 23.12.1997 vzali žalobu zpět proti tehdy žalovanému Bytovému podniku v P., Z. E. a M. H.; soud prvního stupně reagoval na toto podání usnesením z 19.3.1998, jímž řízení proti uvedeným žalovaným zastavil a usnesením ze 4.11.1999 připustil, aby do řízení na straně žalované přistoupili Ing. M. P. a Ing. I. P. Měli tedy dovolatelé za to, že na žalobu podanou proti Bytovému podniku v P. je nutno pohlížet jako na žalobu uplatněnou proti povinné osobě, přičemž

připuštěním vstupu do řízení podle ustanovení § 91 odst. 2 občanského soudního řádu došlo k odstranění nedostatku pasívní legitimace na straně subjektu původně žalovaného; byl-li tedy odvolací soud toho názoru, že žaloba byla podána po lhůtě vymezené v ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., posoudil věc po právní stránce nesprávně.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 17 zákona č. 30/1000 Sb., podle něhož dovolání proti rozsudkům odvolacího soudu, vydaným přede dnem účinnosti uvedeného zákona anebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, se projednají a rozhodne se o nich podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu - zákona č. [99/1963](#) Sb. ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Také v bodu 15 uvedených přechodných ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb. je odvolacím soudům uloženo, že odvolání proti rozhodnutím soudů prvního stupně, vydaným přede dnem účinnosti uvedeného zákona, se projednají a rozhodne se o nich podle dosavadních právních předpisů. Na toto ustanovení odvolací soud ve svém rozsudku z 20.3.2000, sp.zn. 54 Co 656/2000, také správně poukazoval.

Dovolání tu bylo přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), protože dovolání směřovalo proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé.

Dovolatelé ve svém dovolání uplatnili dovolací důvod spočívající v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.) může spočívat buď v tom, že soud použije na projednávanou právní věc nesprávný právní předpis anebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží.

Odvolací soud posoudil projednávanou právní věc zejména podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, které se projednávané právní věci týkalo a účastníci řízení na ně v průběhu řízení poukazovali. V řízení o dovolání bylo třeba se ještě zabývat tím, zda si odvolací soud toto ustanovení také správně vyložil.

Podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. byla-li věc povinnou osobou vydána, mohou osoby, jejichž nároky, uplatněné ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 2 téhož zákona (tj. do šesti měsíců), nebyly uspokojeny, tyto nároky uplatnit u soudu vůči osobám, kterým byla věc vydána.

V rozhodnutí uveřejněném pod č. 45/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem, bylo vysloveno, že nárok oprávněné osoby, vůči osobám, kterým byla věc vydána (§ 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb.), je podmíněn tím, že osoba, jejíž nároky nebyly uspokojeny, vyzvala ve lhůtě podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb. povinnou osobu k vydání věci, a

to povinnou osobu, která věc držela k 1.4.1991 (tedy ke dni účinnosti zákona č. [87/1991](#) Sb.).

V nálezu Ústavního soudu ČR z 26.6.1995, IV. ÚS 6/95 (uveřejněném pod č. 37 ve svazku 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR) bylo poukázáno na to, že „do restitučního procesu vstoupily tisíce občanů, kteří pro časovou omezenost k uplatnění nároků postupovali mnohdy zcela laicky. Jejich neznalosti či pochybení by nemělo být využíváno proti cílům restitucí“.

V rozhodnutí uveřejněném pod č. 14/1994 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek bylo vyloženo, že vyzve-li oprávněná osoba k vydání věci toho, o němž na základě objektivně zjistitelných údajů (zejména písemných operátů evidence nemovitostí) se důvodně domnívá, že věc v rozhodnou dobu drží, má takové podání účinky řádné výzvy k vydání věci (§ 5 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb.).

Ve stanovisku uveřejněném pod č. 34/1993 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek byl zaujat výkladový závěr, podle něhož uplatnění nároku proti povinné osobě, která nevyhověla výzvě k vydání věci, je možné v obecné tříleté promlčecí době (§ 101 občanského zákoníku); srov. k tomu text citovaného stanoviska na str. 115 /249/, čtvrtý odstavec, a na str. 115 /249/, poslední odstavec.

Ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. v nynějším znění obsahuje také jen obdobný text „mohou osoby, jejichž nároky nebyly uspokojeny, tyto nároky uplatnit u soudu“, bez uvedení lhůty.

Dovolací soud ze všech těchto citovaných ustanovení a právních závěrů z uveřejněné judikatury vycházel, neshledal důvod, aby vycházel z jiného znění citovaných ustanovení a jiných výkladových závěrů, a proto právní závěr odvolacího soudu, vycházející z odlišného právního názoru, než který zastává dovolací soud k výkladu ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., nepokládá za správný, jak to mělo na zřeteli ustanovení § 243b odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Proto dovolací soud přikročil ke zrušení rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 1 a 5 občanského soudního řádu (v již citovaném znění).

Při úvaze o tom, zda při zrušení rozsudku odvolacího soudu, je tu na místě zrušit také rozhodnutí soudu prvního stupně, vycházel dovolací soud z toho, že názor soudu prvního stupně, obsažený v jeho rozsudku ze 14.6.2000 (čj. 8 C 76/92-146 Obvodního soudu pro Prahu 5), vycházející i ze závěrů usnesení Městského soudu v Praze z 8.9.1999, sp.zn. 54 Co 287/99, je sice svým obsahem závěrem bližším právnímu názoru dovolacího soudu než názor odvolacího soudu (obsažený v jeho rozsudku z 28.9.2001, sp.zn. 54 Co 656/2000). Avšak výklad ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., z něhož vycházel soud prvního stupně (zejména co do jednoroční lhůty), uváděný na str. 4 (v posledním odstavci) jeho rozsudku ze 14.6.2000, není totožný s právním názorem dovolacího soudu a vyžádá si doplnění zjištění co do počátku běhu a trvání lhůty k uplatnění nároku podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. [87/1991](#) Sb. (v nyní platném znění) v návaznosti na ustanovení § 101 občanského zákoníku. Proto dovolací soud zrušil i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Další články:

- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)